

Arrest

nr. 222 636 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. DELGRANGE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 november 2015 om internationale bescherming. Op 15 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een etnische Hazara te zijn, en de Ismailische variant van de islam te belijden. U bent geboren in Ghazni in 1994, maar verhuisde toen u ongeveer anderhalf jaar oud was met de rest van het gezin naar Karachi in Pakistan.

Uw vader was een trucker afkomstig uit Bamyān. Hij leerde uw moeder, een soennitische moslim, kennen in Badakhshan. Haar familie wou haar echter uithuwelijken aan iemand anders, dus vluchtte het koppel naar Ghazni. Hier kregen ze vijf a zes jaar later evenwel te horen dat de ex-verloofde van uw moeder uw grootvader zou hebben doodgereden. Omdat hij ook hoge connecties zou hebben, besloten uw ouders daarop om naar Pakistan te vluchten.

U ging tot de negende graad naar school in Pakistan, en werkte in uw vrije tijd als DJ op allerhande Pakistaanse feestjes. Omdat jullie Afghanen zijn werden u en uw broer evenwel geregeld aangehouden door de politie, die driegden u valselijk te beschuldigen van allerlei misdaden tenzij u hen tienduizenden roepies zou betalen, vooral rond de feestdagen. Na een zoveelste uitzonderlijk dure aanhouding besliste uw vader om u en uw broer het land uit te sturen, omdat het op dat moment makkelijk was om naar Europa te reizen.

U verliet Pakistan rond augustus-september 2015, en bracht vervolgens een maand in Iran door, waar uw broer bleef wonen omdat er niet genoeg geld was om beiden door te reizen. U kwam aan in België 31 oktober 2015, waar u asiel aanvraag op 6 november 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele schoolcertificaten, een kaart van de Focus-organisatie, kopieën van een aantal foto's, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd voor. U stuurde later ook afbeeldingen van twee Proof of Registration (PoR) –kaarten en de taskara van uw vader na, en meerdere foto's.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst in casu Afghanistan. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Pakistan, waar u jarenlang zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst (Afghanistan), moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U stelt dat uw familie u heeft gezegd dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren wegens een conflict met de ex-verloofde en de familie van uw moeder, en dat ze uw grootvader langs vaderskant zouden hebben doodgereden (CGVS p. 12). De ex-verloofde van uw moeder zou bovendien een hoge positie in de Afghaanse overheid bekleden, maar daar weet u niet meer over te zeggen (CGVS p. 12). U geeft echter op geen enkel moment aan waarom er een dreiging tegen u persoonlijk zou bestaan, en kan ook geen bewijzen voorleggen van bijvoorbeeld de moord op uw grootvader. Bovendien wijken deze verklaringen af van wat u aangaf als de reden voor vertrek van uw ouders voor de DVZ, alwaar u nog stelde dat ze Afghanistan verlieten omwille van het oorlogsgeweld (verklaring DVZ dd. 22 februari 2016, afdeling 10.).

Gepeild naar uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat u in de eerste plaats bij niemand terecht zou kunnen, en dat u misschien geen ander keuze zou hebben dan u aan te sluiten bij de taliban (CGVS p. 17). Hierover kan opgemerkt worden dat het maar weinig waarschijnlijk is dat een Sjiitische moslim (CGVS p. 4) zich genooddaakt zou zijn om een extremistische Soennitische organisatie als de taliban te vervoegen. In iedere geval maakt ook dit geen vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin uit. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat uw familie Afghanistan verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben.

De door u voorgelegde documenten vermogen het niet deze appreciatie te wijzigen; u legt immers geen documenten voor die de door u voorgehouden vervolging kunnen aantonen; nagenoeg alle documenten die u voorlegt slaan op uw leven in Pakistan, en de PoR-kaarten (zogezegd van uw moeder en broer) en de Taskara van uw vader geven geen aanwijzing van de problemen van de familie in Afghanistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamyan, Daikundi, Kabul, Pansjir, Samangan, de stad Jalalabad, en bepaalde districten van andere provincies geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw persoonlijke profiel, de herkomst van uw familie, en uw familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan dan wel Pakistan.

Er moet er in dit kader ten eerste op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf op 6 november 2015 initieel aan dat u 17 jaar oud zou zijn. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St. Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven op 1 december 2015, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers

gebleken dat u op 1 december 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20.6 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Hier tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geweest, herhaalde u de eerder opgegeven leeftijd (verklaring DVZ dd. 14 maart 2016, afdeling 4.). Pas voor het CGVS gaf u toe dat u niet waarheidsgetrouw was geweest over uw leeftijd, zagezegd omdat u schrik had om naar Duitsland gestuurd te worden, waarvan u beweerde dat uw vingerafdrukken er genomen waren (CGVS p. 3). Uw vingerafdrukken gaven nochtans geen hit in de EURODAC-database. In ieder geval zijn uw initiële leugenachtige verklaringen in deze al een eerste indicatie van een gebrek aan medewerking met de asielprocedure uwentwege, welke het voor het CGVS moeilijk maken om een beeld te vormen van uw eigenlijke socio-economisch profiel.

Ten tweede zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat u niet de waarheid hebt verteld over het familiaal en sociaal netwerk waarop u kan buigen in Afghanistan. Voor de DVZ verklaarde u dat u maar één broer had (verklaring DVZ dd. 22 februari 2016, afdeling 17), wat u herhaalde tijdens het gehoor voor het CGVS, ook nadat u erop gewezen werd dat dit een zeer klein aantal was (CGVS p. 5). U verklaarde tevens dat uw vader nog in leven was en woonde bij uw moeder en broer in Karachi (CGVS p. 4, 5). Toen primo de door u voorgelegde (kopieën van) PoR-kaarten van uw moeder en uw broer werden nagetrokken (documenten 7), bleek de familie evenwel een geheel andere samenstelling te hebben: het gezin zou bestaan uit zo maar even vijf jongens en één meisje met allen dezelfde vader, en uw moeder (zie stukken toegevoegd aan het dossier). U hebt dus hoogstwaarschijnlijk vijf broers en een zus, en het valt te vermoeden dat u over het bestaan van de overgrote meerderheid daarvan niets wou zeggen omdat ze mogelijk in Afghanistan wonen, wat zou betekenen dat u daar op een familiaal netwerk kan buigen. Het is ook helemaal niet zeker dat uw vader ooit in Pakistan heeft gewoond, aangezien hij niet geregistreerd is als deel van het gezin.

Secundo bleek trouwens ook dat uw moeder haar PoR-kaart niet heeft laten vernieuwen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook dit kan een aanwijzing zijn dat ze niet langer in Pakistan verblijft.

Het lijkt er tertio ook op dat u om onduidelijke redenen niet waarheidsgetrouw was wat betreft de leeftijd van uw broer. U verklaarde dat hij 25 jaar oud was (verklaring DVZ dd. 22 februari 2016, afdeling 17), maar op zijn PoR-kaart staat te lezen dat hij geboren is in 1996, en dus ondertussen hooguit 21 jaar oud kan zijn. Al deze zaken samen zijn een duidelijke aanwijzing dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op de werkelijke omvang en samenstelling van uw familie, en dus bij uitbreiding uw familiaal en sociaal netwerk.

Aldus zijn uw verklaringen niet in overeenstemming met de door u neergelegde documenten. Zodanig zelfs dat het CGVS zich kan afvragen of deze door u voorgelegde documenten wel over uw familie gaan.

Ten derde lijkt het er ook op dat u leugenachtige verklaringen aflegde over de afkomst van uw familie in Afghanistan. U verklaarde namelijk dat uw moeder afkomstig was van Badakshan, en uw vader van Bamyan, en dat ze ook tijdlang in Ghazni woonden (CGSV p. 3). Op de PoR-kaart van zowel uw moeder als uw broer staat echter als plaats van herkomst provincie en district Kabul te lezen, lees: Kabul-stad (document 6). Dit is een duidelijke aanwijzing dat u ook op dit punt het CGVS om de tuin probeerde te leiden in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd of ernstige redenen zijn om te twifelen aan uw verklaringen over uw persoonlijke profiel, de herkomst van uw familie, en uw familiaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel, en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

*2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 52 en 48/3 *inuncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de motiveringsplicht, “zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.*

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing niet alle gegronde vrees voor vervolging geuit door verzoeker in acht heeft genomen en geen rekening houdt met het bijzonder risicoprofiel van verzoeker;

Dat elke administratieve beslissing overigens gestoeld moet zijn op afdoende, relevante en toelaatbare redenen, zonder dat deze een manifeste beoordelingsfout begaan;

Dat de door de wet geëiste motivering niet uit een gestereotypeerde formule mag bestaan;

Dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is aan de belanghebbende de motieven die een beslissing die hem betreft in rechte en in feite gronden, te doen kennen ;

Dat de Raad van State zo heeft kunnen beslissen dat:

« Overwegende dat de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft » ²

Terwijl de bestreden beslissing deze vereisten niet tegemoet komt;

Dat ze niet alle door verzoeker geuite vrees voor vervolging in acht neemt en geen onderzoek doet naar het risicoprofiel van verzoeker;

- *De familie van de moeder van verzoeker werkt bij de overheid*

Verzoeker heeft dit element duidelijk aangegeven als een element van zijn vrees voor Afghanistan en als de reden waarom hij nooit naar Afghanistan is teruggekeerd:

(...)

(CGVS, bl. 4)

Nochtans werden er geen enkele vraag gesteld aan verzoeker over de familie van zijn moeder.

Voor de overheid werken in Afghanistan is gevaarlijk en vaak een grond voor vervolging. Dat is trouwens de eerste groep die vermeld wordt in de UNHGR Eligibility Guidelines voor Afghanistan (stuk 3, bl. 34):

"A. Potential Risk Profiles

1. Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent. UNAMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015. Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers.

On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community. Despite a stated intention by the Taliban to reduce civilian casualties, there are continued reports of the Taliban specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law. In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact of these incidents on civilians.

Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas."

Het CGVS had deze vrees moeten onderzoeken.

- *Verzoeker was een DJ op feestjes in Pakistan*

Verzoeker heeft verklaard dat hij als DJ werkte op verschillende Pakistaanse feestjes, waar er gedanst en alcohol gedronken werd.

Deze verklaringen van verzoeker werden niet betwist door het CGVS.

Door deze activiteit uit te oefenen is verzoeker in gevaar in Afghanistan: hij zou worden beschouwd als aan verwesterde persoon, die de waarden van Afghanistan niet naleeft.

Dit is ook een profiel dat geïmagineerd wordt onder meer door de Taliban:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be

accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."
(UNHCR Guidelines, stuk 3, bl. 41).

- Verzoeker is Hazara

Verzoeker behoort tot de Hazara etnische minderheid. Ook dit element van zijn profiel is een grond voor vervolging in Afghanistan:

"Hazaras have been reported to face continuing societal discrimination, as well as to be targeted for extortion through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, and physical abuse. Hazaras have historically been marginalized and discriminated against by the Pashtuns. While they were reported to have made significant economic and political advances since the 2001 fall of the Taliban regime, more recently there has reportedly been a significant increase in harassment, intimidation, kidnappings and killings at the hands of the Taliban and other AGEs."
(UNHCR Guidelines, stuk 3, bl. 76).

- Verzoeker is Ismailisch

Verzoeker is een sjiiitische moslim, meer bepaald Ismailisch. Deze religieuze minderheid wordt ernstig gediscrimineerd in Afghanistan:

"violent attacks by AGEs targeting the Shi'ite population continue to occur. It should be noted that in Afghanistan ethnicity and religion are often inextricably linked, especially in the case of the Hazaras, who are predominantly Shi'ites. As a result, it is not always possible to distinguish clearly between discrimination and ill-treatment on the ground of religion and discrimination and ill-treatment on the ground of ethnicity." (stuk 3, bl. 52)

Ook in Kaboel worden de Ismaili's gevisieerd door de aanslagen, met als voorbeeld een extreem dodelijk aanslag tegen een sjiiitische moskee op 16 juni 2017 (stuk 4):

"The dangerous spiral of sectarian bloodletting in Afghanistan has assumed alarming proportions since the advent of ISIS, also known by their Arabic acronym Daesh. Their hatred for Shias has a historical background, dating back to the assassination of Hazrat Ali. ISIS ideologues take inspiration from those fanatics who carried out the murderous assault on Hazrat Ali in Kufa mosque. They praise the murderers of his son Imam Hussain (AS) and deem the homicide of his followers as legitimate.

The attack on Al-Zahra Mosque is not the first incident of its kind. On the eve of Muharram last year, a gunman wearing army fatigues opened indiscriminate fire at Shia mourners inside the Ziyarat-e-Sakhi shrine in Kabul, leaving more than 18 dead and 54 injured. Victims included four women and two children. ISIS immediately claimed responsibility for the gruesome attack. The following day, in a show of extraordinary defiance, thousands of people marched through the streets of Kabul, remembering the martyrs of Karbala and the martyrs of Kabul.

While the Ashura procession was underway in Kabul, people in the northern Balkh province were mourning their dead. At least 15 Shia mourners were killed in an IED explosion the same day. ISIS again claimed responsibility for the deadly attack on "heretics". The attacks raised very few eyebrows since the terror attacks on Hazara Shias in Afghanistan has become routine and shockingly predictable.

(...)

ISIS has reportedly claimed that they attack Hazara Shias because of their involvement in the Syria war. "Unless they (the Hazara Shias) stop going to Syria and stop being slaves of Iran, we will definitely continue such attacks," a top ISIS commander told Reuters last year. Hundreds of Hazara Shias from Afghanistan are fighting in Syria as part of the Liwa Fatemiyoon force. However, the more plausible reason behind the unrelenting attacks on Hazara Shias is the fact that their religious beliefs clash with the radical Islamism propounded by ISIS ideologues.

(...)

Rohullah Yakubi, a fellow at UK-based Human Security Center, believes there are two reasons for the horror unleashed by ISIS on the long-persecuted Hazara community in Afghanistan. "First, ISIS refers to the Shiites as the Rafidah (the rejecters) and views them as heretics worthy of death. Hence, Hazaras are legitimate targets. Second, ISIS seeks to ignite sectarian violence in the country," he wrote last year, adding that the attacks have failed to push Hazaras towards sectarianism but have deepened the community's alienation from the Afghan government." (Stuk 4)

Ismaili's worden dus gevisieerd door aanslagen, vervolgd en gediscrimineerd. Het behoren tot deze religieuze minderheid is dus een belangrijk element waarmee het CGVS rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

- Verzoeker heeft quasi heel zijn leven in Pakistan gewoond, als UNHCR vluchteling

Zoals duidelijk aangegeven door de bestreden beslissing, zou verzoeker geen bescherming genieten in België, zou hij dan moeten terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker zal in de situatie zijn van de vele gedwongen terugkeerders van Pakistan naar Afghanistan. Zoals aangegeven door verzoeker op zijn gehoor en verder gepreciseerd in het tweede deel van huidig verzoekschrift heeft verzoeker niemand meer in Afghanistan.

Human Rights Watch beschrijft de situatie van deze terugkeerders als volgt:

"Pakistan's mass forced return of Afghan refugees comes at a very difficult time for Afghanistan. Fighting in the country is at its highest levels since 2002 and has triggered a five-fold increase since 2011 in the number of civilians driven from their homes. The economy is in dire straits. In September 2016, the European Commission said that "the situation can no longer be considered a 'stabilisation phase', but has ... reverted to an increasingly acute humanitarian crisis." In December, the UN said Afghanistan is "one of the most dangerous and most violent crisis ridden countries in the world."

(...)

In addition to many returnees having to cope with poverty and destitution, a significant proportion of Afghans returning from Pakistan risk joining Afghanistan's mushrooming population of internally displaced persons (IDPs), not least because humanitarian agencies have found that Afghans returning involuntarily to their country are less likely to reintegrate in their communities" (HRW, Februari 2017, Pakistan coercion, UN complicity, The Mass Forced Return of Afghan Refugees, bl. 55-56)

En verder:

"In October 2016, a survey coordinated by the UN OCHA and the Norwegian Refugee Council found that hundreds of returnee families were living under open skies and had either no food at all, or only enough for a few days, and that many were sending their children to work to help families survive. In November, a joint aid agency assessment found that undocumented Afghans returning from Pakistan were unable to return to their home areas due to a lack of security, work opportunities and basic social services, and that significant numbers were unable to find enough food or access clean water" (bl. 59)

- Conclusie

Verzoekers profiel maakt duidelijk dat hij een ernstig risico loopt op vervolgingen in geval van terugkeer naar Afghanistan: hij behoort tot meerdere van de meest gediscrimineerd en vervolgd categorieën personen in Afghanistan volgens UNHCR.

Het CGVS heeft helemaal geen onderzoek gevoerd naar deze verschillende elementen: verzoeker werd er niet over ondervraagd en de bestreden beslissing vermeldt geen analyse van deze kenmerken en de nood aan bescherming die ze doen rijzen.

Verder verwijst verzoeker tevens naar de reeds vermelde UNHCR-Guidelines, en het gebrek aan bescherming door de Afghaanse staat:

« Afghan governance is perceived as particularly weak. High levels of corruption, ineffective governance and a climate of impunity are all reported by observers as factors that weaken the rule of law and undermine the ability of the State to provide protection from human rights violations. Accountability for human rights violations is reported to remain weak, and little or no political support has materialized for the advancement of transitional justice mechanisms, despite past commitments on the part of the Government. » (stuk 3, bl. 23)

Dit wordt bevestigd door het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken:

« In zijn algemeenheid kan gezegd worden dat de Afghaanse autoriteiten nauwelijks tot niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden tegen geweld.»³

Het CGVS heeft overigens geen enkel onderzoek gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker toe. Zulk onderzoek, waarbij het risicoprofiel niet wordt onderzocht, maakt een schending uit van het artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, die als volgt luidt (wij onderlijnen):

« (...) »

Deze bepaling legt een plicht op op het CGVS om actief deze elementen te onderzoeken. De bestreden beslissing en het administratief dossier tonen aan dat het CGVS niet voldaan heeft aan diens verplichtingen onder Richtlijn 2011 /95.

Het gehoor van verzoeker op het CGVS was redelijk kort: het gehoorverslag telt 13 bladzijden. Er werden heel weinig vragen gesteld aan verzoeker die aan het CGVS zouden toelaten om zich een correcte beeld te vormen over de nood aan bescherming van verzoeker, overeenkomstig artikel 4, §3 van de

Er werd geen informatie toegevoegd aan het administratief dossier over het specifiek profiel van verzoeker. De enige informatie die toegevoegd werd over Afghanistan is het EASO rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Dat is echter weinig relevant in casu.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging en vertoont een heel hoog risicoprofiel.

De status van vluchteling moet hem dus worden erkend."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, "zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat er geen subsidiaire bescherming dient te worden toegekend aan verzoeker omdat hij informatie zou hebben achtergehouden omtrent familieleden die zich mogelijk in Afghanistan zouden kunnen bevinden;

Terwijl het CGVS geen concreet voorstel geeft van een interne vestigingsalternatief.

1. Afwezigheid van onderzoek van veilige vestigingsplaats

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten toen hij 1.5 jaar oud was. Hij is niet teruggekeerd sindsdien. Hij heeft geen herinnering van Afghanistan en nergens waar hij naartoe kan gaan.

Gezien het conflict gaande in Afghanistan en de onbetwiste algemene onveiligheid in grote delen van het land diende het CGVS te onderzoeken of verzoeker naar een veilige plaats kan terugkeren.

*Artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet bepaalt:
"(...)"*

De bestreden beslissing voldoet niet aan de criteria opgesteld in artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet:
- Er wordt niet onderzocht in welk deel van het land van herkomst verzoeker zich zou kunnen vestigen
- Er wordt niet onderzocht of hij aldaar toegang zou hebben tot bescherming
- De beslissing bepaalt niet op welke manier verzoeker ernaar zou kunnen reizen
- Er is geen analyse van de redelijkheid van zulke vestiging
- Er wordt geen rekening gehouden met het risicoprofiel van verzoeker (zie deel een van huidig verzoekschrift)

De bestreden beslissing schendt deze bepaling.

Het onderzoek naar de vestigingsalternatief werd niet gevoerd in de bestreden beslissing, die zich beperkt tot de bewering dat verzoeker bepaalde elementen verzwegen zou hebben over zijn familie.

Nochtans, ook al zou de moeder van verzoeker afkomstig zijn uit Kabul, quod non, diende het CGVS te onderzoeken of verzoeker al dan niet veilig zou zijn in de hoofdstad, of men redelijkerwijze van hem kan verwachten dat hij zich er zou vestigen, en moest rekening worden gehouden met zijn specifiek profiel.

De bestreden beslissing moet bijgevolg op zijn minst vernietigd worden.

2. Verzoeker heeft geen veilige vestigingsmogelijkheden in Afghanistan

De bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij niet gesproken heeft over drie jongens en een meisje met dezelfde vader als verzoeker, en dat hij dus in werkelijkheid over een familiaal netwerk zou beschikken. De beslissing verwijt eveneens aan verzoeker dat hij bij DVZ gelogen heeft over zijn leeftijd.

Deze elementen voldoen echter niet om te beschouwen dat verzoeker een veilige vestiging zou hebben in Afghanistan: hij heeft er enkel heel verre familieleden waarmee hij nooit contact heeft gehad. Zijn enige familie bevindt zich buiten Afghanistan. Het statuut van subsidiaire bescherming of het vluchtelingenstatus dient toegekend te worden.

2.a. Het CGVS trekt verzoekers algemene geloofwaardigheid in twijfel omwille van onduidelijkheid over zijn leeftijd

Verzoeker heeft bij zijn eerste ondervragen bij DVZ gelogen over leeftijd. Hij was bang van een Dublin beslissing.

Zowel bij DVZ als op het CGVS heeft hij verklaard dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Duitsland. Wat er ook gebeurd is met deze vingerafdrukken, had verzoeker een oprechte vrees dat zijn asielaanvraag in Duitsland behandeld zou worden. Hij hoopte dan als minderjarig beschouwd te worden, zodat de Dublin Verordening niet toegepast zou worden. Dit is natuurlijk geen geldige reden om te liegen voor de asielinstanties, maar het is een perfect geloofwaardige verklaring voor de foutief aangegeven geboortedatum.

Het feit dat er geen Eurodac Hit was wijzigt niets aan deze geldige verklaring van verzoeker waarom hij een valse geboortedatum heeft aangegeven.

Op het CGVS heeft verzoeker onmiddellijk zijn echte geboortedatum gezegd, en verklaard waarom hij gelogen had. Hij heeft dus van het begin van het gehoor de waarheid verteld, zonder dat de dossierbehandelaar hem confronteerde met het probleem. Dit wijst op de voile medewerking van verzoeker met de asielinstanties.

2.b. Verzoeker heeft niet gelogen over zijn familie

Het CGVS verwijt aan verzoeker dat hij niet vermeld heeft dat zijn vader andere kinderen heeft gehad dan hem en zijn broer. Hieromtrent dient ten eerste benadrukt worden dat deze vraag nooit gesteld werd aan verzoeker, maar enkel de vraag of hij maar een broer had.

(...)

(CGVS, bl. 5)

Verzoeker had absoluut geen bedoeling om informatie achter te houden over zijn werkelijke familiale situatie.

Verzoeker beschouwt zijn halfbroers en -zus niet als zijn broers en zussen. Ze zijn veel ouder dan hem en hebben het huis verlaten toen verzoeker zeven of acht jaar oud was. Toen waren ze al volwassen. In verzoekers ogen zijn ze geen deel van het gezin. Sindsdien leven ze apart, zijn de meesten getrouwd en heeft verzoeker nauwelijks contact met hen gehad. Ze hebben elkaar slechts nog een keer gezien, bij het aanmaken van de vluchtelingenkaarten.

Er kan dus onmogelijk gesteld worden dat verzoeker bewust informatie tracht achter te houden over zijn familie. Hij beschouwt deze halfbroers en -zus niet als deel van zijn gezin en er werden hem geen vragen gesteld over de bredere familie.

Daarenboven heeft verzoeker de UNHCR kaarten gegeven en heeft hij zijn toestemming gegeven dat het CGVS de informatie zou opvragen bij UNHCR. Indien verzoeker informatie trachtte te verbergen, had hij dit niet gedaan.

De halfbroers en -zus van verzoeker verschijnen inderdaad op de vluchtelingenkaart van de familie. Het zijn dus geen familieleden die verzoeker kunnen helpen om naar Afghanistan terug te keren, gezien ze ook hun land van herkomst ontvlucht zijn.

Vandaag nog leven ze allemaal buiten Afghanistan.

Twee halfbroers bevinden zich nog in Pakistan, N. (...) en J. G. (...).

N. (...) heeft zich voor goed in Pakistan gevestigd gezien hij nu getrouwd is met een Pakistaanse vrouw (stuk 6, geboorteakte van de vrouw, stuk 7, huwelijksakte met stempel van Karachi; een vertaling zal worden toegevoegd in een aanvullende nota, de termijn van het beroep liet niet toe om het stuk tijdig te vertalen). Het is dus weinig waarschijnlijk dat ze nog terugkeren naar Afghanistan.

De derde halfbroer, S. (...), is nu in de Verenigde Staten. De halfzus is naar Canada gevlucht, waar ze tot op vandaag verblijft. Voor hen ook is het ondenkbaar om terug te keren naar Afghanistan.

Bewijzen van de verblijfplaats van de verschillende familieleden van verzoeker zal worden toegevoegd in de loop van de procedure, het was voor verzoeker niet mogelijk om meer bewijselementen te bekomen in de dertig dagen van het beroep.

Het element dat het CGVS verwijt aan verzoeker om verzwegen te hebben wijzigt dus niets aan verzoekers situatie: de andere kinderen van zijn vader leven allemaal buiten Afghanistan. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, heeft verzoeker wel de waarheid verteld over "het familiaal en sociaal netwerk waarop u kan buigen in Afghanistan." Hij heeft er geen.

Voor de rest heeft verzoeker inderdaad geen contact meer met verre familie in Afghanistan:

(...)

(CGVS, bl. 5)

De bestreden beslissing betwist eveneens dat de moeder van verzoeker zich nog steeds in Pakistan zou bevinden gezien ze haar vluchtelingenkaart niet hernieuwd heeft.

Er dient echter benadrukt te worden dat als verzoekers moeder haar kaart niet verlengd heeft is het niet omdat ze het land verlaten heeft, maar omdat deze kaarten simpelweg niet meer hernieuwd worden.

Pakistan wenst dat de miljoenen Afghaanse vluchtelingen weggaan, en er werd in 2015 beslist om de kaarten stop te zetten.

Er werden tijdelijke verlengingen toegekend, die heel moeilijk waren om te bekomen.

Vandaag vermeld Arab News dat de vluchtelingenkaart een tijdelijke extensie kunnen krijgen tot eind januari 2018, maar dat het praktisch onmogelijk is om dit uit te voeren (stuk 5).

Er werd aan verzoekers moeder duidelijk gemaakt dat ze geen nieuwe kaart zou krijgen. Daarenboven werd de boodschap gegeven dat alle Afghanen moesten terugkeren en dat ook de vluchtelingenkaart geen bescherming bood tegen uitwijzing.

Een Algemeen Ambtsbericht van Nederland bevestigt dat de kaarten enkel tijdelijk verlengd werden sinds eind 2015:

"De Pakistaanse overheid dreigde de kaart, die in november 2015 officieel afliep, niet te verlengen en iedereen te deporteren. In januari 2016 kwam toch een tijdelijke verlenging van zes maanden tot eind juni; eind juni werd de kaart verlengd tot eind 2016." (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, November 2016, Ministerie van Buitenlandse zaken Nederland).

Al deze elementen maakten het bijzonder moeilijk voor Afghaanse vluchtelingen om hun kaart te vernieuwen. Dit verklaart waarom verzoekers moeder dit niet gedaan heeft.

Als laatste wijst het CGVS erop dat er op de vluchtelingenkaart van verzoekers moeder "Kabul City" geschreven staat. Een vluchtelingenkaart in Pakistan opgemaakt kan echter onmogelijk een bewijs zijn van de herkomst van verzoekers moeder.

Verzoeker is niet daarenboven op de hoogte van de reden waarom Kabul City geschreven staat op de kaart van zijn moeder, maar hij veronderstelt dat het is omdat verzoekers moeder geen Taskara had om voor de leggen bij het opstellen van de kaart. In Badakhshan werden Taskaras inderdaad enkel aan mannen gegeven, niet aan vrouwen.

Hoe dan ook bevindt verzoekers moeder zich nog steeds in Pakistan, ze kan hem dus niet helpen om zich ergens veilig te vestigen in Afghanistan. Verzoeker heeft de familie van zijn moeder in Afghanistan nooit gekend. Hij zou ook bij hen geen steun kunnen krijgen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Deze familie werkt daarenboven voor de overheid, waardoor ze geïsoleerd worden door de Taliban, ook al zouden ze in Kaboel wonen (zie het eerste deel van huidig verzoekschrift).

3. Conclusie

Het is duidelijk dat, gezien verzoekers ouders, broer, halfbroers en halfzus allemaal buiten Afghanistan verblijven, verzoeker onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren. Hij heeft er geen veilige vestiging.

Verzoeker moet erkend worden als vluchteling of de subsidiaire bescherming toegekend worden.

Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende elementen beschikt om een beschermingsstatuut toe te kennen aan verzoeker dan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Inderdaad wordt elke bescherming geweigerd aan verzoeker zonder onderzoek naar een veilige plaats van vestiging. Dit schendt de bepalingen geïsoleerd in het middel."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016;
- het persbericht "Why ISIS Have Declared War On The Hazara Shias of Afghanistan" uit The Huffington Post van 26 juni 2017;
- het persbericht "Afghan diplomats seek extension for refugees in Pakistan" uit Arab News van 15 januari 2018;
- een fotokopie van de geboorteakte van de vrouw van zijn halfbroer;
- een fotokopie van de huwelijksakte van zijn halfbroer.

2.2.2. Als bijlage bij de nota van verwerende partij van 29 januari 2018 wordt volgende informatie gevoegd:

- een "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland) van november 2016, p. 1-13 en 78-91;
- het rapport "Afghanistan: Hazaras and Afghan insurgent groups" van LandInfo van 3 oktober 2016;
- het rapport "Afghanistan's Ismailis – a Shia minority" van Lifos van 30 juni 2017;
- een kennisgeving van het Pakistaanse Ministry of States and Frontier Regions van 24 februari 2017 betreffende de verlenging van de geldigheid van Proof of Registration (PoR) Cards;
- informatie van UNHCR Pakistan van augustus 2016 betreffende PoR-kaarten.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 7 mei 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stukken neer:

- een fotokopie van de huwelijksakte van zijn halfbroer, A. K. G.;
- een fotokopie van de Pakistaanse identiteitskaart van de vrouw van zijn halfbroer, S. B. B. S. A. A. S., met voor eensluidend verklaarde vertaling;
- een fotokopie van het registratiebewijs van zijn halfbroer, A. K. G.;
- een fotokopie van het registratiebewijs van zijn broer, A. K. G.;
- een fotokopie van een kaart van de organisatie Focus Humanitarian Assistance op naam van zijn moeder, D. M. K. G.;
- fotokopieën van medische kaarten op naam van zijn ouders, R. K. G. en D. M. K. G.;
- een fotokopie van een beëdigde verklaring van zijn vader;
- een voor eensluidend verklaarde vertaling van de bij het verzoekschrift gevoegde huwelijksakte van zijn halfbroer;
- prints van de Facebookpagina van de echtgenoot van zijn halfzus;
- een foto van het huwelijk van zijn zus, B.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij foto's van zijn moeder en het persbericht "World-class amusement park opens its doors in Karachi on Eid" uit The Express Tribune van 14 juni 2018 voegt.

2.3. Verzoekers ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting van 29 april 2019 een aanvullende nota neerlegt waarin hij enerzijds nieuwe elementen aanbrengt en anderzijds repliceert op de nota van verwerende partij van 29 januari 2018.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Uit de lezing van voormelde aanvullende nota blijkt dat verzoeker inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengt als repliek op de verweernota van de commissaris-generaal. Een replieknota kan krachtens artikel 39/76, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet slechts worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Gelet op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota slechts in aanmerking genomen voor zover deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd.

2.4. Beoordeling

2.4.1. Bevoegdheid

2.4.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.4.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze voormeld artikel, dat betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal, *in casu* geschonden zou zijn.

2.4.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van de middelen als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.4.3.3. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.4.3.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.4.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de problemen die hij in Pakistan zou hebben gekend geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet nu de beoordeling dient te gebeuren ten opzichte van zijn land van herkomst, zijnde Afghanistan, omdat (B) hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève ten opzichte van zijn land van herkomst, nu (i) hij op geen enkel moment aangeeft waarom het conflict met de ex-verloofde en de familie van zijn moeder voor hem persoonlijk een dreiging inhoudt, (ii) hij ook geen bewijzen kan voorleggen van bijvoorbeeld de moord op zijn grootvader, (iii) zijn verklaringen afwijken van wat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aangaf als reden voor het vertrek van zijn ouders, (iv) het weinig waarschijnlijk is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als sjiitische moslim genoodzaakt zou zijn om een extremistische soennitische organisatie als de taliban te vervoegen, en (v) de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te wijzigen, en omdat (C) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking door geen zicht te bieden op zijn persoonlijk profiel, de herkomst van zijn familie en zijn familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, dan wel in Pakistan, waardoor hij het CGVS verhindert de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief na te gaan. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.4.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in de Afghaanse provincie Ghazni. Verzoeker verklaart dat hij anderhalf à twee jaar oud was toen hij samen met de rest van zijn gezin naar de stad Karachi in Pakistan verhuisde omwille van een conflict dat zijn ouders zouden hebben gehad met de ex-verloofde en de familie van zijn moeder. Verzoekers vader zou als sjiïet uit Bamyan niet aanvaard zijn als huwelijkskandidaat voor zijn moeder door haar soennitische familie in Badakhshan. Toen zij te horen kregen dat verzoekers moeder zou worden uitgehuwelijkt aan iemand anders, zouden verzoekers ouders gevlucht zijn naar Ghazni. Enkele jaren later zou hen ter ore gekomen zijn dat de familie van de ex-verloofde van verzoekers moeder verzoekers grootvader had doodgereden en de gronden van zijn vader in beslag had genomen. Daarop zouden verzoekers ouders met hun kinderen Afghanistan ontvlucht zijn. Verzoeker verklaart dat hij en zijn broer in Pakistan meermaals werden tegengehouden en opgesloten door de politie omdat ze Afghaan zijn. Daarbij zouden zij valselijk beschuldigd zijn van misdrijven en slechts in ruil voor geld opnieuw zijn vrijgelaten. Na een zoveelste dure aanhouding zou verzoekers vader hebben beslist verzoeker en zijn broer het land uit te sturen richting Iran of Turkije. Terwijl verzoeker doorreisde naar Europa, zou zijn broer zijn achtergebleven in Iran.

Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker tijdens de administratieve procedure volgende stukken neer: enkele schooldocumenten met betrekking tot het onderwijs dat hij in Karachi heeft genoten, een kaart van de organisatie Focus Humanitarian Assistance op zijn naam, fotokopieën van verschillende foto's waarop hij te zien is, de enveloppe waarin deze stukken hem werden toegestuurd, fotokopieën van de Proof of Registration (PoR)-kaarten van zijn moeder en broer en van de *taskara* van zijn vader, en nog meer foto's.

Vooreerst merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoekers vrees voor vervolging en het eventuele risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van verzoekers land van herkomst, *in casu* Afghanistan. Wat betreft de problemen die verzoeker in Pakistan – waar hij jarenlang zou hebben verbleven – zou hebben gekend, moet dan ook worden gesteld dat deze in zijn hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de redenen die verzoeker ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige feiten en alle relevante elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze over het verzoek kunnen beslissen. De Raad stelt vast dat verzoeker, bij de DVZ gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, enkel heeft aangegeven de politie van Pakistan te vrezen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Tijdens zijn gehoor op het CGVS gevraagd of hij met iemand problemen had in Afghanistan, verwijst verzoeker aanvankelijk opnieuw naar zijn problemen in Pakistan om vervolgens aan te halen dat zijn ouders Afghanistan zijn ontvlucht wegens een conflict met de ex-verloofde en de familie van zijn moeder, waarbij zijn grootvader langs vaderskant zou zijn omgekomen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Vervolgens gevraagd waarom dit conflict, dat zich meer dan twintig jaar geleden zou hebben afgespeeld, thans nog een probleem vormt, verwijst verzoeker naar de Afghaanse mentaliteit en stelt hij dat een conflict tussen families over vrouwen of meisjes nooit opgelost geraakt en dat de verongelijkte familie *per se* wraak wil nemen (*ibid.*, p. 12-13). Uit deze verklaringen blijkt evenwel niet waarom verzoeker persoonlijk zou worden bedreigd omwille van voormeld conflict met de ex-

verloofde en familie van zijn moeder. Aan het eind van zijn gehoor op het CGVS gevraagd wat hij denkt dat er hem zal overkomen in geval van terugkeer naar Afghanistan, haalt verzoeker in eerste instantie aan dat hij daar bij niemand terecht zou kunnen en geeft hij verder aan dat hij daar het risico loopt verslaafd te raken of dat hij er zou moeten bedelen of zich aansluiten bij de taliban om te kunnen overleven (*ibid.*, p. 17). Verzoeker legt verder geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen van zijn familie in Afghanistan. Tot slot wordt erop gewezen dat verzoekers verklaringen op het CGVS afwijken van wat hij bij de DVZ heeft aangegeven als reden voor het vertrek van zijn ouders uit Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde hij immers dat zijn ouders naar Pakistan waren gevlucht door de oorlog. Van enige familiale problemen maakte verzoeker toen geen melding (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ, nr. 10).

Wat betreft verzoekers voorgehouden vrees dat hij bij terugkeer naar Afghanistan mogelijks geen andere keuze heeft dan zich aan te sluiten bij de taliban, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het maar weinig waarschijnlijk is dat een sjiitische moslim genoodzaakt zou zijn om een extremistische soennitische organisatie als de taliban te vervoegen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen verweer tegen dit motief van de bestreden beslissing en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Waar verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift aanvoert dat het CGVS niet alle door hem geuite vrees voor vervolging in acht heeft genomen en geen rekening heeft gehouden met zijn risicoprofiel, en achtereenvolgens verschillende elementen aanhaalt die volgens hem een grond voor vervolging uitmaken maar door de commissaris-generaal worden miskend, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming aan te brengen bij het CGVS. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens de administratieve procedure melding heeft gemaakt van enige vrees ten aanzien van de Afghaanse bevolking, de Afghaanse autoriteiten, dan wel specifieke groepen of organisaties aanwezig in Afghanistan omwille van zijn etnische en/of religieuze achtergrond of zijn vermeend verwesterd profiel.

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat hij in Pakistan als dj werkzaam was op verschillende feestjes waar gedanst werd en alcohol werd gedronken en dat hij daardoor het gevaar loopt om als verwesterd persoon te worden beschouwd en gevisieerd door onder meer de taliban. Verzoeker toont evenwel op geen enkele manier concreet aan dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd en gevisieerd zal worden of zich niet meer zal kunnen houden aan de Afghaanse wetten, regels en gebruiken. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij omwille van zijn bezigheden als dj in Pakistan dusdanig verwesterd zou zijn dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter hypothetische beweringen en een verwijzing naar algemene informatie kunnen in dezen niet volstaan.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij als Hazara en (ismaëlitische) sjiit het risico loopt om in Afghanistan te worden vervolgd of gediscrimineerd, stelt de Raad vast dat noch uit de door verzoeker gevoegde informatie, noch uit de informatie die door verwerende partij werd gevoegd bij haar verweernota blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij sjiit en/of Hazara zijn. Specifiek voor wat betreft de ismaëlitische gemeenschap in Afghanistan, blijkt uit voormelde informatie niet dat deze dermate gediscrimineerd wordt dat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Immers, opdat discriminatie tot toekenning van de vluchtelingenstatus aanleiding kan geven, dient zij dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat er hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, ondraaglijk wordt. Een dergelijke situatie doet zich blijkens voormelde informatie niet voor in Afghanistan. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling zich op en kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel en de algemene situatie in zijn land van herkomst om aan te tonen dat hij daar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aanvoert waaruit blijkt dat zijn voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van zijn etnie of religieuze overtuiging gegrond is, dan wel dat hij desbetreffend een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De Raad kan verzoeker verder niet bijtreden waar deze in het eerste middel het CGVS verwijt geen onderzoek te hebben gevoerd met betrekking tot de door hem geuite vrees om te worden vervolgd omwille van de werkzaamheden van de familie van zijn moeder bij de Afghaanse overheid. Uit de

verklaringen die verzoeker op het CGVS heeft afgelegd blijkt dat een conflict met de ex-verloofde en de familie van zijn moeder ten grondslag zou hebben gelegen aan het vertrek van zijn ouders uit Afghanistan en hun vlucht naar Pakistan. De soennitische familie van verzoekers moeder zou immers geweigerd hebben haar hand te geven aan verzoekers vader, een (sjiitische) Ismaëli. Verzoekers moeder en vader zouden samen gevlucht zijn naar Ghazni na te hebben vernomen dat verzoekers moeder aan iemand anders beloofd was. Enkele jaren later zou de familie van de ex-verloofde van verzoekers moeder wraak hebben genomen door verzoekers grootvader langs vaderszijde omver te rijden en de gronden van verzoekers vader in beslag te nemen. Gevraagd om de macht van de familie van zijn moeder toe te lichten, geeft verzoeker aan dat de vader van de ex-verloofde van zijn moeder generaal of iets dergelijks was (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Er kan dan ook aangenomen worden dat, waar verzoeker eerder in zijn gehoor aangeeft dat hij nooit naar Afghanistan is teruggekeerd omdat de familie van zijn moeder bij de overheid werkt, hij doelt op de politieke invloed van de familie van de ex-verloofde van zijn moeder en het hieraan verbonden risico op represailles van hunnentwege omwille van de relatie tussen zijn vader en moeder. Hoger is uiteengezet waarom niet kan worden aangenomen dat verzoeker desbetreffend een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. In zoverre verzoeker thans aanvoert dat hij het risico loopt om in Afghanistan door anti-regeringselementen te worden geïsoleerd omwille van de banden van de familie van zijn moeder met de overheid, dient te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Minstens kan worden verwacht dat verzoeker, zo hij daadwerkelijk vreest in de problemen te komen met de taliban of andere oppositiegroepen in Afghanistan door familiebanden met personen die een overheidsfunctie uitoefenen, dit uitdrukkelijk zou hebben vermeld tijdens zijn gehoren, *quod non*.

Waar verzoeker in het eerste middel aanhaalt dat zijn gehoor op het CGVS redelijk kort was en dat hem weinig vragen werden gesteld die het CGVS toelaten zich een correct beeld te vormen van zijn nood aan bescherming, licht hij niet *in concreto* toe in welke zin de lengte van zijn gehoor of de aard van de gestelde vragen de hoger weergegeven pertinente en concrete vaststellingen in een ander daglicht plaatsen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet de tijd of de gelegenheid zou hebben gehad om alle motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming naar behoren uiteen te zetten.

De Raad stelt vast dat de stukken gevoegd bij de aanvullende nota die door verzoeker werd neergelegd op 7 mei 2018 en deze neergelegd ter terechtzitting van 29 april 2019 ertoe strekken de aanwezigheid van verzoekers familie buiten Afghanistan aan te tonen en dat zij geen betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde redenen die zijn terugkeer naar zijn land van herkomst verhinderen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.4.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of

de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.4.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Wat betreft de algemene situatie in Afghanistan, wordt in de bestreden beslissing gewezen op de sterke regionale verschillen die het conflict in Afghanistan typeren, zoals blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met ‘Landeninformatie’, nr. 1, EASO Country of Origin Information Report, “Afghanistan – Security Situation” van november 2016). Voor zover blijkt dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet inhoudt, dient overeenkomstig artikel 48/5, § 3, van die wet te worden nagegaan of de verzoeker zich aan de onveiligheid in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in een regio waar een dergelijk risico niet aanwezig is. Er dient met andere woorden, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, te worden nagegaan of verzoeker in zijn land van herkomst al dan niet over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient te worden opgemerkt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist van hem dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Van verzoeker mogen dan ook correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, worden verwacht met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming en de afgelegde reisroute. Meer in het bijzonder kan van verzoeker worden verwacht dat hij zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop hij kan steunen en zijn reële financiële draagkracht, zodat kan worden beoordeeld of hij over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor de asieliinstanties onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen zicht biedt op zijn persoonlijk profiel, de herkomst van zijn familie, en het familiaal en sociaal netwerk waarover hij in Afghanistan, dan wel Pakistan beschikt.

Vooreerst wordt gewezen op de vaststelling dat waar verzoeker ten tijde van zijn inschrijving en ook later bij de DVZ verklaarde minderjarig te zijn (adm. doss., stuk 15, inschrijving van de asielaanvrager; stuk 14, verklaring DVZ, nr. 4), een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat hij reeds op het ogenblik van zijn aankomst in België meerderjarig was (adm. doss., stuk 11, beslissing Dienst Voogdij van 14 december 2015). Op het CGVS gaf verzoeker toe te hebben gelogen over zijn leeftijd omdat zijn vingerafdrukken werden afgenomen in Duitsland en hij naar eigen zeggen schrik had om als meerderjarige naar Duitsland te worden teruggestuurd (adm. doss., stuk 6, hoorverslag, p. 3). In het

tweede middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij hiermee een geloofwaardige verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij aanvankelijk had gelogen over zijn leeftijd en dat hij op het CGVS spontaan zijn werkelijke geboortedatum heeft vermeld. Dit betoog doet evenwel niets af aan het feit dat hij doorheen zijn procedure geen coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd, zoals van hem nochtans mag worden verwacht.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekers initiële verklaringen over de samenstelling van zijn gezin niet stroken met informatie die door het CGVS werd ingewonnen bij UNHCR Pakistan op basis van de door verzoeker neergelegde fotokopieën van de PoR-kaarten van zijn moeder en broer en de documenten die verzoeker later in de procedure heeft bijgebracht. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij maar één broer had (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ, nr. 17), wat hij herhaalde op het CGVS, ook nadat hij erop gewezen werd dat één broer erg weinig is (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Uit navraag bij UNCHR Pakistan is evenwel gebleken dat behalve de moeder en broer van verzoeker nog vier andere personen geregistreerd staan onder hetzelfde "*Family Id*" en dat deze personen dezelfde vader hebben als verzoeker en zijn broer. Deze informatie laat vermoeden dat verzoeker niet één maar drie broers en bovendien ook een zus heeft, waarvan hij het bestaan en de verblijfplaats verborgen wilde houden voor de asielinstanties (adm. doss., stuk 13, map met 'Landeninformatie', nr. 2, COI Case, "*AFG/PAK2017-010*" van 24 november 2017). Verzoeker overtuigt niet waar hij in het tweede middel aanvoert dat hij zijn halfbroers en -zus niet als deel van het gezin beschouwt en dat hem enkel gevraagd werd of hij maar één broer had. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd alle broers en zussen te vermelden, met inbegrip van halfbroers en -zussen (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ, nr. 17). Aangezien verzoeker aanvoert dat zijn halfbroers en -zus veel ouder zijn dan hij en het huis verlaten hebben toen hij zeven of acht jaar oud was, moet worden aangenomen dat ze samen met hem en zijn ouders van Afghanistan naar Pakistan zijn verhuisd. In ieder geval blijkt dat zij samen met verzoekers moeder in Pakistan geregistreerd werden op dezelfde familiekaart met eenzelfde "*Family Id*"-nummer, en dat hun pasfoto's de indruk wekken relatief recent te zijn (adm. doss., stuk 13, map met 'Landeninformatie', nr. 2, COI Case, "*AFG/PAK2017-010*" van 24 november 2017, p. 5). Dat verzoeker nauwelijks contact met hen zou hebben gehad, kan overigens maar moeilijk worden verenigd met de vaststelling dat hij bij zijn verzoekschrift en bij de op 7 mei 2018 neergelegde aanvullende nota persoonlijke documenten voegt van zijn halfbroers en hun echtgenotes, zoals PoR-kaarten, identiteitskaarten en huwelijksakten. Gelet op het geheel van deze elementen verschoont noch verklaart verzoeker waarom hij het bestaan van bepaalde gezinsleden niet heeft vermeld. Het argument dat verzoeker het CGVS zijn toestemming niet zou hebben gegeven om bij UNHCR informatie op te vragen indien hij zaken had willen verbergen, doet hieraan geen afbreuk.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat uit de informatie van UNHCR Pakistan blijkt dat verzoekers vader niet geregistreerd is als deel van het gezin en dat verzoekers moeder haar PoR-kaart niet heeft laten vernieuwen, wat er mogelijks op wijst dat zij niet (langer) in Pakistan verblijven. Verzoeker argumenteert in het tweede middel dat er sinds 2015 enkel nog tijdelijke verlengingen van PoR-kaarten worden toegekend die zeer moeilijk te bekomen zijn. Hij verwijst hierbij naar een artikel van Arab News van 15 januari 2018 (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) en het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016 (door verwerende partij gevoegd bij haar verweernota van 29 januari 2018). Uit deze informatie blijkt echter niet dat Afghaanse vluchtelingen in Pakistan moeilijkheden ondervinden bij het hernieuwen van hun PoR-kaarten. Deze bronnen bevestigen dat de Pakistaanse autoriteiten de kaarten enkel nog voor korte periodes verlengen, doch niet dat het sinds 2015 moeilijker zou zijn om een verlenging te bekomen. Ook de informatie afkomstig van UNHCR Pakistan, gevoegd bij voormelde verweernota, laat niet toe anderszins te oordelen ("*PoR Card Registration Update*", UNHCR Pakistan, augustus 2016). Verzoekers bewering dat de PoR-kaart van zijn moeder niet meer kon worden hernieuwd wordt overigens ondergraven door de vaststelling dat de kaart van zijn broer A. wel nog geldig is, hoewel zij zich op dezelfde dag voor registratie aanboden.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker doorheen de procedure ook over zijn herkomst en die van zijn familie, alsook over de verblijfplaats van zijn broer A. geen coherente verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat hij geboren is in Bamyan en dat hij daar verbleven heeft tot zijn vertrek uit Afghanistan (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ, nrs. 4 en 10). Hij verklaarde bij de DVZ verder niet te weten waar zijn vader, moeder en broer zijn geboren (*ibid.*, nrs. 13A en 17). Op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij en zijn broer geboren zijn in Ghazni, dat zijn vader van Bamyan is en zijn moeder van Badakshan (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 3-4). Tevens verklaarde verzoeker bij de DVZ dat zijn broer A. sinds zes maanden voor zijn vertrek uit Pakistan spoorloos is (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ, nr. 17). Op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij en

zijn broer samen uit Pakistan vertrokken zijn, maar dat er niet voldoende geld was om hen beiden verder te laten reizen en dat zijn broer daarom in Iran is gebleven. Verzoeker verklaarde te denken dat zijn broer in Isfahan woont (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 4-5 en 15-16).

Waar verzoeker in het tweede middel stelt dat zijn moeder afkomstig is van Badakshan en zijn vader van Bamyan en dat ze ook enige tijd in Ghazni hebben gewoond, stelt de Raad vast dat op de PoR-kaart van zowel verzoekers moeder, zijn broer A., als zijn schoonbroer A. het district Kaboel van de provincie Kaboel als plaats van herkomst in Afghanistan wordt vermeld (adm. doss., stuk 12, map met 'Documenten', nr. 6; zie ook: stuk 3, gevoegd bij de op 7 mei 2018 neergelegde aanvullende nota). Door te betogen dat een vluchtelingenkaart opgemaakt in Pakistan onmogelijk de herkomst van zijn moeder kan bewijzen, biedt verzoeker geen verklaring voor de vaststelling dat zijn verklaringen met betrekking tot de herkomst van zijn familie geen steun vinden in de documenten die hij neerlegt. Verzoeker beperkt zich tot losse beweringen waar hij stelt dat in Badakshan enkel mannen een *taskara* konden krijgen, waardoor zijn moeder er bij de aanvraag van haar kaart mogelijks geen kon voorleggen, en gaat er bovendien aan voorbij dat ook op de kaarten van zijn broer A. en schoonbroer A. Kaboel wordt vermeld als herkomstregio in Afghanistan.

Gelet op voorgaande vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing als volgt oordeelt:

“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd of ernstige redenen zijn om te twifelen aan uw verklaringen over uw persoonlijke profiel, de herkomst van uw familie, en uw familiaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel, en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.”

Met betrekking tot de documenten die verzoeker middels zijn op 7 mei 2018 neergelegde aanvullende nota bijbrengt en die moeten aantonen dat al zijn familieleden zich ofwel in Pakistan, ofwel in het buitenland bevinden, merkt de Raad op dat het zonder uitzondering fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Pakistan een hoge mate van corruptie heerst en dat het feit dat Pakistan zowel een land van verblijf, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten (adm. doss., stuk 13, map met 'Landeninformatie', nr. 3, COI Focus “*Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude*” van 30 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en volstaan de door verzoeker bijgevoegde stukken op zich niet om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn familieleden, hun herkomst en verblijfplaatsen te herstellen. Met betrekking tot het Facebookprofiel van verzoekers schoonbroer I. A. merkt de Raad nog op dat het niet ernstig is dat enerzijds volgens verzoeker geen acht moet worden geslagen op de vermelding dat zijn schoonbroer afkomstig is uit een plaats in Roemenië, maar dat anderzijds de vermelding dat hij actueel in Vancouver verblijft zou bewijzen dat hij zich met verzoekers halfzus in Canada bevindt. De foto van het huwelijk van verzoekers (half)zus B. is evenmin dienstig nu deze geen enkele objectieve aanwijzing bevat met betrekking tot de plaats waar, of het tijdstip waarop, deze werd genomen.

Ook de ter terechtzitting neergelegde foto's van verzoekers moeder in een pretpark in Karachi dat in juni 2018 zou geopend zijn, bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de locatie of het tijdstip waarop zij werden genomen.

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers familie zich in Pakistan of in het buitenland bevindt, *quod non*, blijft de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoren geen volledige en coherente verklaringen heeft afgelegd over de samenstelling en herkomst van zijn familie overeind. Deze verklaringen vinden overigens geen steun in de documenten die verzoeker neerlegt.

2.4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.4.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.4.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN